

RADYO, TELEVİZYON VE SİNEMA BÖLÜMÜ ÖZELİNDE İLETİŞİM FAKÜLTELERİNDEKİ EĞİTİME İLİŞKİN BİR İNCELEME

A STUDY OF APPLICABILITY IN CONTACT SPECIFIC TO RADIO-TV-FILM DEPARTMENT FACULTY OF EDUCATION

Mustafa Ufuk ÇELİK *

ÖZET: Alanyazında, iletişim fakültelerinde verilen eğitimin ve iletişim alanına yönelik bilgi ve deneyimlerin yetersiz olduğuna yönelik çalışmalara rastlanmaktadır. İletişim fakültesi mezunlarının deneyimsizliklerine bağlı iş bilmezlikleri ve yetersizlikleri nedeniyle iletişim fakültelerinde verilen eğitimin değerlendirilmesi gerekmektedir. İletişim fakültelerinde verilen eğitimin bireylerin ve toplumun ihtiyaçlarına ne derece uygun olduğunun belirlenmesi önemlidir. Bunun yanında, çalışma ortamlarındaki yöneticilerin iletişim fakültesi mezunlarından ne beklediklerinin ortaya konulması gerekmektedir. İletişim alanında çalışanların iletişim fakültelerinden mezun olup olmadıklarının değerlendirilmesi ve bu araştırmadaki bulguların alana yansıtılması var olan sorunları belirlemeye ve çözmeye katkı sağlayabilir. Bu çalışmada iletişim fakültelerinde verilen ve ağırlığını kuramsal eğitimin oluşturduğu bilgilerin iş alanındaki (yani radyo ve televizyon kuruluşları, gazete, dergi, süreli yayınlar ve tüm medya organlarında) genel işleyişle uyumlu olup olmadığını araştırmak hedeflenmiştir. Görüşme ve gözlem gibi nitel araştırma yöntemleri kullanılmış ve veriler toplanmıştır. Yarı yapılandırılmış görüşme formundaki sorular, öğretim üyelerine, medya alanındaki yöneticilere ve iletişim fakültesi mezunlarına sorulmuş ve elde edilen veriler içerik analizi yoluyla değerlendirilmiştir. Bulgular değerlendirildiğinde, medya yöneticilerinin ve akademisyenlerin, lisans eğitimi boyunca öğrencilere sunulan bilgilerin meslekte pek fazla kullanılmadığını ve uygulanabilirliğinin az olduğunu belirttikleri ortaya çıkmıştır.

Anahtar sözcükler: eğitim, iletişim, medya, iletişim eğitimi

ABSTRACT: The reprimand that graduates of Faculties of Communications are inadequate within the media sector focuses upon the point that no or insufficient information and experience pertaining to the Field is passed on to the students while they are doing their degree. It has been observed that within the corridors of Television stations and Media Outlets, the administrative level is mostly critiquing the fact that the 'Schooled' personnel (those that have received a formal training rather than those who rose from the ranks of apprenticeship) have very little ability to perform in the field due to their lack of experience. As a result, the insufficiency of experience gained at the faculties has given much way to a lot of belittling and thus has made it necessary to scrutinize the education offered at these faculties. How appropriate is the education being offered to what is necessary in the field? Pinpointing the expectations the work field constitutes so that graduates will meet the requirements. This study will also determine the density in the number of university graduates working in the sector and its effects on the sector and it will help resolve the existing problems. This study aims to explore how compatible the predominantly theoretical education offered and knowledge gained at these faculties is to how things operate in the work field of Radio and Television institutions, newspapers, magazines, periodicals and all media organs. One on one interviews, literature reviews and qualitative research methods such as observations will be conducted. The interview form, which will be presented to academicians and people of management positions in the media sector, will be composed of semi-structured questions. Content analysis method will be used to evaluate the collected data. The one on one meetings and the interviews carried out in the field of application concur that graduates from existing Faculties of Communications, academicians in this field and management level media personnel are not well equipped for implementing their knowledge in the field since there is little correspondence between what is taught at the Faculties and what is required in the field. Furthermore, the areas in which their knowledge can be implemented are fairly restricted.

Keywords: education, communication, media, communication education

* Dr, Yakın Doğu Üniversitesi, e-posta: mufukcelik@hotmail.com

1. GİRİŞ

İletişim fakültelerinin ya da eski adıyla Basın Yayın Yüksek Okullarının günümüzdeki iletişim sektörünün ihtiyaçlarına ne düzeyde cevap verdikleri önemli bir tartışma konusudur. Çeyrek asırdan beri, aynı tartışmanın yapıldığı gözlenmektedir. Medya yöneticilerinin işe veya staja alımlarda iletişim fakültesi mezunlarına öncelik verip vermedikleri de önemli bir araştırma konusu olarak karşımızda durmaktadır. İletişim sektöründeki yöneticilerin farklı alanlardan üniversite mezunlarını tercih ettikleri bilinmektedir. Örneğin, diploması muhabirleri siyasal ya da uluslararası ilişkiler bölümlerinden, yargı muhabirleri ise hukuk bölümünden tercih edilmektedir. İletişim fakültelerinden mezun öğrencilerin belli bir alanda uzmanlaşmadıkları ve her konuda sınırlı bir bilgi birikime sahip oldukları belirtilmektedir. Dört yıllık lisans öğreniminin ardından birçok ders almış olmalarına rağmen öğrencilerin yeterli olmadığı yönünde araştırma bulgularına rastlanmaktadır. İletişim fakültelerinde verilen eğitimi uygulama ağırlıklı düzenlemek bu süreçte çok önemlidir (Dağtaş ve Kaymas, 1998; Haacke, 1960; Mutlu, 1991; Mutlu, 1998; Mutlu, 2008; Özbek, 1992)

Günümüzde Türkiye genelinde yirmiden fazla üniversitede iletişim eğitimi verilmektedir. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde de iletişim eğitimi veren üniversiteler bulunmaktadır. İletişim eğitimi hem devlet hem de vakıf/özel üniversitelerde verilmektedir. İletişim eğitimi veren üniversitelerin 1990'ların sonundan itibaren sayısı devamlı olarak artmaktadır. İletişim fakültelerinin sayılarındaki artışın devam ediyor olması bu branşta verilen eğitimin de aynı kalitede arttığı anlamına gelmediği gibi zaman zaman tersine bir süreci de beraberinde getirmektedir. Fakülte sayısının artmasıyla birlikte, öğretim elemanlarının niteliklerinin de araştırılması gerektiği söylenmelidir. İletişim fakültesi mezunlarının yeterliklerine ilişkin eleştiriler çok farklı kesimler tarafından yapılmaktadır. Özellikle son 20 yıldır, üniversite mezunu iletişimcilerin medyada çalışmaya başladıkları ortaya konulmaktadır.

Bugünkü durum, iletişim eğitimi alan üniversite mezunlarının iş bulmakta güçlükler yaşadıklarını göstermektedir. Her yıl işsizler ordusuna çok sayıda iletişimci katılmaktadır. Medyada, okullu ve alaylı biçiminde bir ayrım söz konusudur; bu ayrımın güncelliğini koruma nedenlerinden biri iletişim fakültesi mezunlarının iş bulamamasıyla ilişkilendirilebilir. Elbette, iletişim fakültesi mezunlarının bir kısmı medyada kendine yer bulmayı başarabilmektedir; ne var ki işin mutfağında çalışan kişiler "iletişim fakültesi mezunlarının her açıdan yetersiz olduğu" yönünde eleştiriler yapmaktadırlar (Faik, 2001; Mutlu, 1994-1995). Televizyon ve gazetelerde, iletişim fakültesi mezunlarının "haber yazma konusunda büyük sıkıntı çektikleri" tespiti sıkça yapılmaktadır. Örneğin, iletişim fakültesi mezunlarının en güçlü olmaları gereken alanda; genel kültürde yetersiz oldukları belirtilmektedir. 27 Mayıs Darbesini, 12 Mart Muhtırasını ve 12 Eylül'ü yüzeysel olarak bile bilmeyen stajyer öğrencilerin haber merkezlerinde görev aldıkları görülmüştür (Abadan-Unat, 1972; Alemdar, 1981; Aşkun, 1979; Felek, 1971).

Radyo ve televizyon yayıncılığı konusunda akademik verilerin alanda uygulanabilirliklerinin çok zayıf olduğu ve özellikle de toplumun değişen ve gelişen algısının kuramların ötesinde olduğu üzerinde durulmaktadır. Medya yöneticilerinin büyük çoğunluğu, iletişim fakültesi mezunlarının istenilen bilgi ve uygulama becerisiyle donatılmış olmadığına inanmaktadırlar. Türkiye'de yapılan haberler, yayımlanan makaleler ve uzmanların söylemleri iletişim eğitimindeki sorunların ciddiyetine vurgu yapmaktadır ve mezunların mesleki yetersizliği olduğuna dikkat çekmektedir (Ertuğ, 1968; Ertuğ, 1970; Peltekoğlu, 2001). Türkiye Gazeteciler Cemiyeti (TGC) Başkanı Orhan Erinç: "Meslekte ne denli uygulama yapılırsa o oranda başarılı olunabilir ve devamında uzmanlık alanı edinmiş mezunlar kendi sektörlerinde daha rahat iş bulabilirler" demektedir. İletişim fakültelerinin eksikliklerini, siyasal, hukuk, ekonomi, sosyoloji, psikoloji gibi bölümlerden mezun olanlar doldurmaktadır. İletişim eğitimi, uygulamalarla etkinleştirilip yasa ile tanımlanırsa sorunların aşılabileceği belirtilmektedir. İletişim fakültelerinde verilen derslerin teorik ve/veya uygulamalı olma durumlarının incelenmesi ve durumun ortaya konulması bu süreçte oldukça önemlidir (Altun, 1995; Aşkun, 1980).

Bu çalışmada amaç, iletişim eğitiminde edinilen bilgi ve deneyimlerin medya sektöründe uygulanabilirliğine yönelik akademisyen, yönetici ve mezunların görüşlerini betimlemektir. Alanyazındaki çalışmalarda üniversite eğitiminin alanın ihtiyaçlarını az karşıladığı yönünde bulgulara rastlanmışsa da bu araştırma önyargıdan uzak bir anlayışla yürütülmüştür.

2. YÖNTEM

Bu çalışma nitel araştırmaya uygun olarak gerçekleştirilmiştir. Nitel araştırma desenlerinden durum çalışması temel alınmış ve KKTC'deki iletişim eğitiminin değerlendirilmesi hedeflenmiştir.

2.1. Çalışma Grubu

Veriler, KKTC'deki 4 yayın kuruluşunda görev yapan (radyo ve televizyon) genel yayın yönetmenleri ve KKTC'deki iletişim fakültesi öğretim üyeleri ve mezunları ile yüz yüze görüşülerek elde edilmiştir.

2.2. Veri Toplama Süreci

Bu çalışmada veri toplama aracı olarak yarı yapılandırılmış görüş formu kullanılmıştır. Görüş formunda üç ayrı gruba yöneltilmek üzere hazırlanmış toplam 40 açık uçlu soru bulunmaktadır. Sorular araştırmacı tarafından geliştirilmiş ve ilgili literatürden yararlanılmıştır.

Birinci aşamada iletişim fakültelerinden mezun olup bir medya kuruluşunda görev yapan kişilere, aldıkları eğitimin çalıştıkları kurumda ne ölçüde işlerine yaradığı sorulmuştur. İkinci aşamada iletişim fakültelerindeki akademisyenlere, iletişim eğitiminin niteliği, uygulamalı ve teorik eğitimin durumu ve kendi yeterliklerine yönelik sorular yöneltilmiştir. Üçüncü aşamada ise, medya sektöründeki yöneticilerle görüşülmüştür. Üniversite mezunu olan ve olmayan çalışanların yeterlikleri, üretkenlikleri ve durumları yönetici görüşleri bağlamında irdelenmiştir.

2.3. Verilerin Analizi

Katılımcılardan elde edilen veriler içerik analizi yoluyla değerlendirilmiştir. Katılımcı görüşleri değerlendirilmiş ve yorumlar yapılarak tartışma gerçekleştirilmiştir.

3. BULGULAR

Araştırma bulgularına göre, iletişim fakültelerinden mezun olanlar, medya yöneticileri ve akademisyenler, alandaki uygulamaların öğrenim süresince sunulanlardan farklı olduğunu ortaya koymuşlardır. Fakültelerdeki eğitimin, alanda uygulanabilirliğinin son derece sınırlı olduğu görüşü üç grubun ortak görüşü olarak belirlenmiştir.

İletişim eğitimi günümüzde pek çok üniversitede verilse bile, bu eğitimi almış olmanın medya sektörü içinde çalışma koşullarının düzenlenmesi ve insan kaynaklarının etkin bir biçimde kullanılması bakımından belirleyicilik özelliği bulunmamaktadır. İletişim fakültelerinden mezun olanlar, son yıllarda medya sektöründe tekelleşmenin artması nedeniyle, sermaye/medya/teknoloji ilişkileri bağlamında sektörde çalışabilme yönünden pazarlık gücünü kullanamadıkları gibi, çoğu kez mağdur duruma düşmektedirler.

Medya sektöründe teknolojiye yatırım yapılırken, teknoloji kullanabilen iletişim eğitimi almış insan gücüne (nitelikli kişileri işe alma, hizmet-içi eğitim yapma, ödüllendirme gibi) hiç yatırım yapılmamaktadır. Son 30 yıldır teknolojiye yatırım, insan gücüne yatırıma göre daha çok tercih edilmektedir.

Türkiye'de iletişim eğitiminin 50 yılı aşan bir geçmişi olsa bile, iletişim fakültelerinde eğitim veren akademisyenler yeterli sayıda değildir. Bu eğitimi görenlerin niteliği kadar, eğitimi verenlerin niceliği de değerlendirilmelidir. Türkiye'de ve KKTC'de iletişim eğitimi veren kadrolar halen çok sınırlıdır.

Disiplinlerarası bir alan olan iletişim eğitiminin durumu Türkiye'de devamlı olarak tartışılmaktadır. Bu bağlamda iletişim eğitimi veren akademisyenlerin tartışmayı kendi aralarında da sürdürdükleri görülmektedir. İletişim eğitiminin özüne önem verenler iletişim biliminde, iletişim uygulamalarını temel alanlar ise uygulamalı iletişim üzerinde ısrar etmektedirler.

Görüşme yapılan bir medya yöneticisi, iletişim fakültesi mezunu bir çalışana işe başladığı ilk günlerde, televizyon stüdyosunun canlı yayınlardan sonra düzenlenmesi, kameraların çekim sonrası yerlerine götürülmesi ve sistemin kapatılması görevlerini verdiğini ancak çalışanın "*ben işçilik yapmak için fakülte bitirmedim*" cümlesiyle işi bıraktığını anlatmıştır. Bir başka medya yöneticisi ise verdiği

örnekte, yazdığı haberin kontrol edilmesine tepki veren kişinin “*ben bu işin okulunu okudum, iletişim mezunu olmayan birinin benim haberimi kontrol etmesini istemem*” dediğini aktarmış ve bu kişinin de o günden sonra işe gelmediğini belirtmiştir. Başka bir medya yöneticisi, “*bir medya yöneticisi olarak işe ya da staja eleman alırken önceliği iletişim fakültesi mezunlarına veriyor muyum?*” sorusunu kendine yöneltmiş ve yanıtını “*maalesef hayır*” olarak açıklamıştır. Diğer bir medya temsilcisi iletişim fakültesi mezunlarını tanımlarken şu çarpıcı ifadeleri kullanmıştır: “*iletişim fakültesi mezunları iş başvurusu için geldiklerinde, çalışma koşullarının yetersizliği ve amatör bir yayın yapıldığı gerekçesiyle çalışmaktan imtina ediyorlar. Ancak aynı başvuru sahiplerinden televizyon yayınlarında aktif görev almaları istenildiğinde görevlerini yerine getiremedikleri gözleniyor.*”

İletişim fakültesi mezunlarıyla yapılan yüz yüze görüşmelerde üzerinde durulan sorunlardan biri, öğrenilenler ile uygulamaların birbirinden farklı olması durumudur. Fakültede alınan eğitimin çoğunlukla kitaplarda kaldığından söz eden mezunlar, çalışma hayatında bu bilgileri kullanamadıklarını anlatmışlardır.

İletişim alanında öğretim veren bir akademisyen, “*iletişim fakülteleri ile medya sektörü arasındaki ilişki doğru algılanmamışsa bu olumsuz durumun nedeni olarak iletişim fakülteleri gösterilemez*” demiştir. Çalışma alanı ile eğitim kurumları arasındaki kopukluğun diğer eğitim kurumlarında da olduğunu savunan akademisyen Türkiye/KKTC’deki eğitim politikaları ve çalışma koşullarının bu durumu yarattığını ortaya koymuştur.

4. TARTIŞMA VE SONUÇ

İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Gazetecilik Enstitüsü’nün gazetecilik eğitimi ve Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Basın Yayın Yüksek Okulu’nun sosyal bilimler ağırlıklı iletişim eğitimi vermek üzere kurulmaları, mesleki eğitim mi, yoksa iletişim eğitimi mi önemlidir sorularının sorulmasına ve kafaların karışmasına neden olmuştur. Bu durum, medyada profesyonelliğin ve iletişim eğitiminin sürekli tartışılmasına yol açmıştır. Ayrıca, “nasıl bir eğitim iyi iletişim eğitimidir?” sorusunun sorulduğu gözlenmektedir.

Bu araştırma, iletişim fakültesi mezunları ile medya temsilcilerinin birbirlerini anlamaları açısından önemlidir. KKTC genelinde ve uydu aracılığıyla yayın yapan dört radyo ve televizyon kanalında çeşitli pozisyonlarda görev yapan yetkililer, iletişim fakültesi mezunlarının genel anlamda istenilen özelliklerde olmadıklarını ve uygulama bilgi ve becerilerinin yeterli olmadığını belirtmişlerdir. Yöneticiler, iletişim fakültesi mezunlarının, uygulamalı olarak aldıkları derslerin çok sınırlı olduğunu ortaya koymuşlar ve genel olarak teorik bilgilerin alındığını ancak bu bilgilerin alanda uygulamasının zor olduğunu belirtmişlerdir.

Medya yöneticileri, üniversite mezunlarının “alaylı” diye tabir edilen çekirdekten yetişme çalışanlardan daha fazla ve her şeyden şikayet ettiklerini ortaya koymuşlardır. Ayrıca fakülte mezunlarının verilen görevleri hemen kabullenme ve yerine getirme konusunda isteksiz olduklarını belirtmişler ve üniversite mezunlarının sorgulayıcı tavırlarını eleştirmişlerdir. Medya yöneticileri, fakülte mezunlarının fizik gücü gerektiren işleri, genellikle kendilerine uygun olmadığı gerekçesiyle yapmadıklarını belirtmişler ve bu durumun sorun yarattığını ortaya koymuşlardır. Fakülte mezunları bu tür işlerin televizyon ve/veya radyonun diğer personeli tarafından yapılması gerektiğini belirtmektedirler. Bu bulgulardan hareketle medya sektöründe üniversite eğitimi almış ve almamış çalışanlar arasında çatışma yaşandığı söylenebilir. Bu bağlamda, fakülte mezunlarının şikayetleri kadar “alaylı” diye nitelendirilebilecek fakülte mezunu olmayan, usta-çırak ilişkisiyle medya dünyasında yer alan bireylerin de serzenişlerine kulak vermek önemlidir. Medya yöneticileri, fakülte mezunu olmayan çalışanlarından, iletişim fakültesi mezunlarının çalışmasına ilişkin sık sık şikayetler aldıklarını belirtmişlerdir. İletişim mezunlarının, yapılan işe çok yabancı oldukları ortaya konulmuştur. Üniversite eğitimi almamış olan çalışanlar, kendi tecrübelerine saygı duyulmadığını ve yaptıklarının topyekün eleştirildiğini de belirtmektedirler.

Fakülte mezunu çalışanlar okulda gördükleri eğitimle medya sektöründe yaşadıklarının farklı olduğunu söylemişler, teorik anlamda alınan bilgilerin gerçek iş alanında uygulanmasının çok zor olduğunu ortaya koymuşlardır. Fakülte mezunları, aldıkları eğitimin yetersizliği ve daha çok teorik bilgilendirmenin yapılmasından ötürü uygulama alanında ve verilen görevleri yerine getirmede büyük sıkıntılar yaşadıklarını dile getirmişlerdir. Fakülte mezunları, öğrenim süresinde branşlaşmanın olduğunu ve bu durumun önemsendiğini ortaya koymuşlar ancak çalışma yaşamında bu durumun pek de geçerli

olmadığını ifade etmişlerdir. Araştırmaya katılan iletişim fakültesi mezunları, genel müdür, genel yayın yönetmeni, haber müdürleri, teknik müdürler, program yönetmenleri, stüdyo yönetmenleri, reji, kurgu, devamlılık, kameraman, kameraman asistanları, sesçiler, ışıkçılar, animasyon, grafik, alt yazı operatörleri gibi pek çok branşlaşmanın görev aldıkları yayın kuruluşlarında olmadığını belirtmişler ve bu durumu eleştirmişlerdir. Yayın kuruluşlarında işe başladıklarında, pozisyonlarının ne olduğunu bilmediklerini ve ne iş yapacağını bilmeden işe başladıklarını belirten fakülte mezunları, her işi yapmak durumunda kalmaktan dolayı mutsuz olduklarını dile getirmişlerdir.

İletişim eğitiminde niteliği artırmak için, ilk iki yıl genel derslerin verilmesinden sonra son iki yılda uzmanlaşmak istenilen alana yönelik daha ayrıntılı ve uygulamalı bir eğitim sunulabilir. Böylelikle işe başlandığı zaman oryantasyon süreci yaşamaya gerek kalmayabilir. Özel üniversitelerde devlet üniversitelerine oranla alt yapı imkanları daha iyi durumdadır. O halde devlet üniversitelerindeki öğrencilerin kendi imkanlarıyla eksiklerini tamamlamaya çalışmaları da oldukça önemlidir.

KAYNAKLAR

- Abadan-Unat N, (1972). Batı Avrupa ve Türkiye’de Basın Yayın Öğretimi, Sevinç Matbaası, Ankara.
- Alemdar, K. (1981). “Cumhuriyet Döneminde Gazetecilik Eğitimi Konusunda İlk Girişimler”, İletişim, AİTİA Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu Yayın Organı.
- Altun, A (1995). Türkiye’de Gazetecilik ve Gazeteciler, Çağdaş Gazeteciler Derneği Yayınları, Ankara.
- Aşkun, İ. C. (1979). “Türk Kültür ve Sanat Yaşamının Yeni Bir Kurumu: Sinema Televizyon Yüksek Okulu” Kurgu, İTİA Basımevi, Eskişehir.
- Aşkun, İ. C. (1980). “TÖEF’ten İletişim Bilimleri Fakültesine”, Kurgu, Sayı 3.
- Dağtaş, E. ve Kaymas, S. (1998). “Türkiye’de İletişim Eğitimi Üzerine Öneriler”, Kültür ve İletişim, 2, 94-110.
- Ertuğ, R. H. (1968). “Türkiye’de Gazetecilik Öğretiminin Bugünkü Hali”, Basın Dünyası, 4.
- Ertuğ, R. H. (1970). “Türkiye’de Gazetecilik Öğretimi Tarihi”, Basın Dünyası, 13.
- Faik, B. (2001), Matbuat, Basın Derken: Medya, Doğan Kitap ve Yayıncılık, İstanbul.
- Felek, B. (1971), “Gazetecilik Enstitüsü ve Sorunları”, Basın Dünyası, Sayı 16.
- Haacke, W. (1960). “Gazetecilik Enstitüsü ve Gelişme Şartları”, Yıllık, Sayı 1.
- Mutlu, E. (1991) “Kitle İletişim Kuramları ve Türkiye’de Basın-Yayın Eğitimi”, Şevket Evliyagil’e Armağan, Ankara 1991, 119-142.
- Mutlu, E. (1994-1995). “İletişim Çalışmaları Alanına Aykırı Bir Bakış: Bir Üst İletişim Olarak İletişim Çalışmaları”, İLEF Yıllık, 165-180.
- Mutlu, E. (1998) “Tartışma: İletişim Eğitimi”, Kültür ve İletişim, s. 16-27, (2).
- Mutlu, E. (2008), “Türkiye’de İletişim Eğitimi: Kişisel Bir Tarih Denemesi”, İletişim, 234-259.
- Özbek, M. (1992) “İletişim Eğitimi Üzerine”, İletişim Fakültesi” 1: 307-327.
- Peltekoğlu, F. B. (2001) “Can Damarı İletişim Olan Bir Mesleğin Yaşam Öyküsü”, Karizma Medya.

Extended Abstract

One of the primary subjects of debate has been on about how much the Faculty of Communications, or as its past reference was; College of Media, are able to satisfy the needs of the media sector. This debate probably began a quarter of a century ago and is still continuing. The interesting aspect is that although it has been a subject of so much debate, no solid steps have been taken in order to rectify the shortcomings; if any, of these Faculties that have led to the debate.

The results obtained from one on one meetings and interviews carried out in the field of application concur that those who are graduates from existing Faculties of Communications, those who are administrators in media and academicians of this field are not well equipped for implementing their knowledge in the field since there is little correspondence between what is taught at the Faculties. Furthermore, the areas in which they can be implemented are fairly restricted.

The reprimand that graduates of Faculties of Communications are inadequate within the media sector focuses upon the point that no or insufficient information and experience pertaining to the Field is passed on to the students while they are doing their degree. It has been observed that within the corridors of Television stations and Media Outlets, the administrative level is mostly critiquing the fact that the ‘Schooled’ personnel (those that have received a formal training rather than those who rose from the ranks of apprenticeship) have very little ability to perform in the field due to their lack of experience. As a result, the insufficiency of experience gained at the faculties has given much way to a lot of belittling and

thus has made it necessary to scrutinize the education offered at these faculties. How appropriate is the education being offered to what is necessary in the field? Pinpointing the expectations the work field constitutes so that graduates will meet the requirements. This study will also determine the density in the number of university graduates working in the sector and its effects on the sector and it will help resolve the existing problems. This study aims to explore how compatible the predominantly theoretical education offered and knowledge gained at these faculties is to how things operate in the work field of Radio and Television institutions, newspapers, magazines, periodicals and all media organs.

One media representative has made this shocking statement while describing a graduate of The Faculty of Communications. 'A graduate of The Faculty of Communications will shy away from working at a media institute due to its poor working conditions and amateur broadcasts even as they are applying for a job. However, it is observed that when active duty is required of them during a television broadcast, they are unable to fulfill their duties.' It is detected that a faculty graduate has grave difficulty in executing obligatory tasks due to the inadequate and/or mainly theoretical education they receive.

Obtaining a viable idea about Media/Communications education is probably best done by searching for answers as to what kind of education is the best for media and communications education. The aim of Media/Communications education can simply be defined as the act of training well-appointed media professionals. The present infrastructure of any state or private university institution requires that a graduate of the Faculty of Communications be able to find a job in the media sector regardless of which department they have graduated from. As afore mentioned, both education in media and education in communications have been initiated at university level based on its demand from the media sector.

It is clear that the demand for university level education for media and communications has brought forth a variety of problems in terms of employment within the media sector since the early years it was established.

There are various problems within the education itself as well. The relationship between the two parties is obscure. Therefore, it is quite difficult to find an answer as to which kind of media education is most suitable for education in Turkey. The most suitable way to approach media and communications education is to consider it as both independent variable and control variable and to assess each system's initial curriculums. 'Media', 'capital', 'technology' and 'politics' should be used as the variables for the dependent variable. In short, it is essential that while founding the basis of education for media and communications, a clear definition of circumstances, how and in which manner and for what purpose it is intended for should be established.

One on one interviews, literature reviews and qualitative research methods such as observations will be conducted. The interview form, which will be presented to academicians and people of management positions in the media sector, will be composed of semi-structured questions. Content analysis method will be used to evaluate the collected data.

The one on one meetings and the interviews carried out in the field of application concur that graduates from existing Faculties of Communications, academicians in this field and management level media personnel are not well equipped for implementing their knowledge in the field since there is little correspondence between what is taught at the Faculties and what is required in the field. Furthermore, the areas in which their knowledge can be implemented are fairly restricted.